

Evangelí del diumenge de la setmana XXXII de durant l'any: instruir amb caritat

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana XXXII de durant l'any. «Alguns dels saduceus anaren a trobar Jesús (...) li van plantejar aquesta dificultat». Jesús corregeix els saduceus i els instrueix sobre la veritat de les coses. Ho fa, però, amb caritat, que és condició indispensable per donar doctrina i que sigui escoltada amb bones disposicions.

Evangelí (Lc 20, 27-38)

Després alguns dels saduceus anaren a trobar Jesús. Els saduceus neguen que hi hagi resurrecció; per això li van plantejar aquesta dificultat:

Mestre, Moisès ens va prescriure que, si un home casat mor sense fills, el seu germà es casi amb la viuda per donar descendència al germà difunt. Doncs bé, hi havia set germans. El primer es va casar, i va morir sense fills. També el segon i el tercer es van casar amb aquella dona, i així fins al setè: tots van morir sense deixar fills. Finalment va morir també la dona. Així, doncs, quan arribi la resurrecció, de quin dels set serà muller, si tots set s'hi havien casat?

Jesús els respongué:

Els qui viuen en aquest món es casen, però els qui seran trobats dignes de tenir part en el món futur i en la resurrecció dels morts no

prendran muller ni marit; com que són fills de la resurrecció, ja no poden morir: són com els àngels i són fills de Déu.

I que els morts ressusciten, Moisès mateix ho indica clarament en el passatge de la bardissa, quan diu que el Senyor és el Déu d'Abraham, Déu d'Isaac i Déu de Jacob. Ell no és Déu de morts, sinó de vius, perquè gràcies a ell tots viuen.

Comentari

D'ençà que Jesús va iniciar la vida pública va començar una oposició creixent cap a la seva persona i el missatge per part d'algunes autoritats religioses, fins que van aconseguir la seva mort a Jerusalem. Lluc narra una escena on Jesús s'enfronta a la insídia dels saduceus quan s'apropava el moment de donar

la seva vida. Aquest grup el conformaven famílies sacerdotals influents que venien de la dinastia asmonea. El grup s'havia polititzat molt, configurava gran part del Sanedrí i d'ell en solia provenir el Summe Sacerdot en aquella època. Només acceptaven l'autoritat del Pentateuc i negaven la resurrecció, com assenyala l'evangelista.

En l'escena, alguns saduceus presenten a Jesús un cas de solució difícil i amb ressons bíblics. La dona casada amb tants marits que moren successivament sense deixar fills recorda la Sara, protagonista del llibre de Tobit (cf. 3, 1ss). Per plantejar el cas, els saduceus esmenten la llei mosaica del levirat (cf. *Dt* 25, 5), la qual decretava que tot home havia de prendre com esposa la dona del seu germà, si moria sense fills, per donar descendència al difunt. Plantegen un cas enrevessat per portar a l'absurd

la creença en la resurrecció: de qui seria dona, en la suposada vida futura, si tots els germans havien estat els seus marits en aquesta vida?

Els enemics de Jesús pretenen desacreditar-lo en públic i tacar la seva fama. El Mestre, però, respon a la insídia i l'error amb serenor i mansuetud. Primer, Jesús revela un aspecte de la vida futura i la seva relació amb el matrimoni. El Papa Francesc descrivia la resposta així: «Jesús pretén explicar que vivim en aquest món de realitats provisionals, que acaben; en canvi, al més enllà, després de la resurrecció, ja no tindrem la mort com a horitzó i viurem tot, també les relacions humanes, en la dimensió de Déu, de manera transfigurada. També el matrimoni, signe i instrument de l'amor de Déu en aquest món, resplendirà transformat en llum plena a la comunió gloriosa dels sants al Paradís. Els “fills del cel i de

la resurrecció” no són uns pocs privilegiats, sinó que són tots els homes i totes les dones, perquè la salvació portada per Jesús és per a cadascú de nosaltres. I la vida dels ressuscitats serà semblant a la dels àngels (cf. v. 36), és a dir, tota immersa en la llum de Déu, tota dedicada a la seva lloança, en una eternitat plena d'alegria i de pau»[1].

Jesús aprofita la pregunta capciosa per demostrar també als interlocutors la veritat fonamental de la resurrecció. Podria haver emprat passatges molt clars de l'Escriptura, com la visió dels ossos d'Ezequiel 37, o la menció evident a la vida futura del segon llibre dels Macabeus 7, 9. Ja que els saduceus acceptaven només els cinc primers llibres de la Bíblia, Jesús s'acomoda amb gran caritat a la manera de pensar dels seus interlocutors i cita un passatge de l'Èxode que sí que admeten. És l'episodi de l'esbarzer

ardent, quan el Senyor revela a Moisès que és el Déu dels seus pares: Abraham, Isaac i Jacob (cf. *Ex* 3, 6). Jesús assenyala que és Déu de vius i no de morts. I de fet el text ho afirma en present: «Jo soc» i no en passat: «Jo vaig ser el Déu dels teus pares». D'aquesta manera Jesús declarava que Déu és la font de tota vida.

Jesús corregeix els saduceus i els instrueix sobre la veritat de les coses. Ho fa, però, amb caritat, que és condició indispensable per donar doctrina i que sigui escoltada amb bones disposicions. Com assenyalaria sant Agustí: “Cal, doncs, corregir per amor; no amb desitjos de fer mal, sinó amb la intenció afectuosa d'aconseguir-ne la rectificació. Si ho fem així, complirem molt bé el precepte de la caritat”[2].

[1] Francesc, *Àngelus*, 6 de novembre de 2016.

[2] Sant Agustí, *Sermó* 82.

Pablo M. Edo

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/gospel/evangelis-del-
diumenge-de-la-setmana-xxxii-de-
durant-lany-instruir-amb-caritat/](https://dev.opusdei.org/ca/gospel/evangelis-del-diumenge-de-la-setmana-xxxii-de-durant-lany-instruir-amb-caritat/)
(13/08/2025)